

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 769

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 11 noiembrie 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.299 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1), (2) și (4) și art. 26 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	2–3
Decizia nr. 1.306 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 494 din Codul civil	3–5
Decizia nr. 1.308 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. 1 din Codul familiei	5–6
Decizia nr. 1.314 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă	7–8
Decizia nr. 1.315 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	8–10
Decizia nr. 1.316 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și 600 din Codul de procedură civilă	10–11
Decizia nr. 1.317 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373 ³ alin. 1 și alin. 1 ¹ din Codul de procedură civilă	12–13
Decizia nr. 1.318 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă	13–14
Decizia nr. 1.323 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 teza a doua din Codul de procedură civilă	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.299

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1), (2) și (4) și art. 26 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1), (2) și (4) și art. 26 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Dan Constantin Popescu în Dosarul nr. 1.107/91/2007 al Curții de Apel Galați — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.107/91/2007, **Curtea de Apel Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1), (2) și (4) și art. 26 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**. Excepția a fost ridicată de Dan Constantin Popescu într-o cauză civilă având ca obiect o acțiune în revendicare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece prevăd că, în situația în care bunul preluat abuziv de către stat a fost înstrăinat către terțe persoane, restituirea în natură nu mai este posibilă, urmând a fi acordate despăgubiri fostului proprietar. Arată că, prin aceasta, se ocrotește dreptul de proprietate al terților dobânditori, în detrimentul foștilor proprietari.

Curtea de Apel Galați — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere jurisprudența anterioară a Curții Constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea nu contravin sub niciun aspect dreptului de proprietate privată, fiind rezultatul

opțiunii legiuitorului, care poate decide asupra modului de reparare a injustițiilor și abuzurilor din legislația anterioară. Face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 322/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 21 alin. (1), (2) și (4) și art. 26 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, care au următorul conținut:

— Art. 21: „(1) Imobilele — terenuri și construcții — preluate în mod abuziv, indiferent de destinație, care sunt deținute la data intrării în vigoare a prezentei legi de o regie autonomă, o societate sau companie națională, o societate comercială la care statul sau o autoritate a administrației publice centrale sau locale este acționar ori asociat majoritar, de o organizație cooperatistă sau de orice altă persoană juridică de drept public, vor fi restituite persoanei îndreptățite, în natură, prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată a organelor de conducere ale unității deținătoare.

(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și în cazul în care statul sau o autoritate publică centrală sau locală ori o organizație cooperatistă este acționar sau asociat minoritar al unității care deține imobilul, dacă valoarea acțiunilor sau părților sociale deținute este mai mare sau egală cu valoarea corespunzătoare a imobilului a cărui restituire în natură este cerută.[...]

(4) În cazul imobilelor deținute de unitățile administrativ-teritoriale restituirea în natură sau prin echivalent către persoana îndreptățită se face prin dispoziția motivată a primarilor, respectiv a primarului general al municipiului București, ori, după caz, a președintelui consiliului județean.”;

— Art. 26: „(1) Dacă restituirea în natură nu este posibilă, deținătorul imobilului sau, după caz, entitatea investită potrivit prezentei legi cu soluționarea notificării este obligată ca, prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată, în termenul prevăzut la art. 25 alin. (1), să acorde persoanei îndreptățite în compensare alte bunuri sau servicii ori să propună acordarea de despăgubiri în condițiile legii speciale privind regimul de stabilire și plată a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv, în situațiile în care măsura compensării nu este posibilă sau aceasta nu este acceptată de persoana îndreptățită.

(2) *Dispozițiile alin. (1) sunt aplicabile și în cazul imobilelor înstrăinate de persoanele juridice prevăzute la art. 21 alin. (1), (2) și (4).*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată. Totodată, consideră că prevederile de lege criticate contravin atât dispozițiilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la respectarea bunurilor, cât și dispozițiilor art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, potrivit cărora nimeni nu va fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 21 din Legea nr. 10/2001 au fost supuse, de mai multe ori, controlului de constituționalitate. De exemplu, prin deciziile nr. 151 din 22 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2007, și nr. 322 din 29 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 10 mai 2007, Curtea a respins excepția și a statuat că scopul Legii nr. 10/2001 a fost acela de a institui măsuri reparatorii în interesul proprietarilor ale căror imobile au fost preluate în mod abuziv, nu numai prin restituirea în natură a acestora, atunci când este posibil, ci și prin stabilirea de măsuri reparatorii prin echivalent. Prin urmare, textele de lege criticate sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora conținutul și

limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Pentru aceleași considerente, Curtea a reținut că prevederile criticate nu contravin nici dispozițiilor art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și nici celor ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În ceea ce privește prevederile art. 26 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, acestea au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin Decizia nr. 424 din 25 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 26 iunie 2006, Curtea stabilind că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale privind garantarea și ocrotirea proprietății private.

Totodată, cu privire la prevederile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, se reține că acestea reglementează situația în care imobilele au fost înstrăinate de persoanele juridice prevăzute la art. 21 alin. (1), (2) și (3). În această ipoteză, întrucât nu mai este posibilă restituirea în natură a bunului, fără a aduce atingere dreptului de proprietate dobândit de către cumpărătorii imobilului cu respectarea dispozițiilor legale de la data încheierii contractului de vânzare-cumpărare, legiuitorul a instituit măsuri reparatorii în echivalent, asigurându-se astfel respectarea drepturilor dobândite cu bună-credință. Așa fiind, textul de lege criticat este în concordanță atât cu prevederile art. 44 din Constituție, cât și cu dispozițiile din actele internaționale invocate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1), (2) și (4) și art. 26 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Dan Constantin Popescu în Dosarul nr. 1.107/91/2007 al Curții de Apel Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.306

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 494 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 494 din Codul civil, excepție ridicată de Varvara Bizim în Dosarul nr. 9.558/99/2006 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.558/99/2006, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 494 din Codul civil.** Excepția a fost ridicată de Varvara Bizim într-o cauză civilă ce are ca obiect cererea de demolare a construcției aflate pe terenul proprietatea reclamantului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat încalcă dreptul de proprietate al proprietarului imobilului construcție, creând o discriminare evidentă între dreptul de proprietate al acestuia și dreptul de proprietate asupra imobilului teren pe care este edificată construcția. Arată că, în condițiile în care aceste drepturi sunt în concurs, dreptul de proprietate ar trebui ocrotit în mod egal, indiferent de titular și de obiectul acestui drept.

Tribunalul Iași — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că art. 494 din Codul civil reglementează accesiunea imobiliară artificială, ca mod de dobândire a proprietății în favoarea proprietarului bunului principal, atunci când o plantație, o construcție sau orice lucrare este edificată de un terț, cu materiale proprii, pe terenul altei persoane. Proprietarul terenului beneficiază de o prezumție legală relativă de a fi proprietarul construcțiilor sau plantațiilor, în temeiul prevederilor art. 494 din Codul civil, potrivit căruia accesiunea imobiliară artificială se realizează întotdeauna în folosul proprietarului terenului, ca bun principal (*superficies solo cedit*). Totodată, arată că susținerea potrivit căreia tratamentul juridic diferit al proprietarului construcțiilor sau plantațiilor față de proprietarul terenului contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 494 din Codul civil sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea nu conțin privilegii sau discriminări în raport cu principiul egalității în drepturi și, totodată, sunt în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale conform cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 152/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 494 din Codul civil, având următorul conținut:

„Dacă plantațiile, construcțiile și lucrările au fost făcute de către o a treia persoană cu materialele ei, proprietarul pământului are dreptul de a le ține pentru dânsul, sau de a îndatora pe acea persoană să le ridice.

Dacă proprietarul pământului cere ridicarea plantațiilor și a construcțiilor, ridicarea va urma cu cheltuiala celui ce le-a făcut; el poate chiar, după împrejurări, fi condamnat la daune-interese pentru prejudiciile sau vătămările ce a putut suferi proprietarul locului.

Dacă proprietarul voiește a păstra pentru dânsul acele plantații și clădiri, el este dator a plăti valoarea materialelor și prețul muncii, fără ca să se ia în considerație sporirea valorii fondului, ocazionată prin facerea unor asemenea plantații și construcții. Cu toate acestea, dacă plantațiile, clădirile și operele au fost făcute de către o a treia persoană de bună-credință, proprietarul pământului nu va putea cere ridicarea sus-ziselor plantații, clădiri, și lucrări, dar va avea dreptul sau de a înapoia valoarea materialelor și prețul muncii, sau de a plăti o sumă de bani egală cu aceea a creșterii valorii fondului.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (2) privind egalitatea în drepturi și ale art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat a mai fost supus controlului de constituționalitate, prin raportare și la dispozițiile art. 44 din Legea fundamentală și cu o motivare similară.

Astfel, prin Decizia nr. 395 din 24 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 16 mai 2007, Curtea a reținut că prevederile art. 494 din Codul civil reglementează accesiunea imobiliară artificială ca mod de dobândire a proprietății în favoarea proprietarului bunului principal, atunci când o plantație, construcție sau orice lucrare este edificată de un terț, cu materiale proprii, pe terenul altei persoane. Prin urmare, proprietarul terenului beneficiază de o prezumție legală relativă de a fi și proprietarul construcțiilor sau plantațiilor, în temeiul dispozițiilor art. 492 din Codul civil, potrivit căruia accesiunea imobiliară artificială se realizează întotdeauna în folosul proprietarului terenului, ca bun principal (*superficies solo cedit*), oricare ar fi valoarea construcțiilor sau plantațiilor edificate. Prin decizia menționată, Curtea a respins excepția și a constatat că o terță persoană care a construit cu rea-credință pe terenul proprietatea altei persoane nu are decât un drept de creanță asupra materialelor și lucrărilor edificate, iar nu un drept real, în speță un drept de proprietate, astfel încât invocarea încălcării dispozițiilor constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată nu poate fi reținută.

Totodată, prin Decizia nr. 91 din 4 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 26 mai 2003, Curtea, în realizarea controlului de constituționalitate a prevederilor art. 494 alin. 3 teza finală din Codul civil, a reținut că acestea sunt aplicabile în cazul accesiunii imobiliare artificiale, atunci când o terță persoană de bună-credință realizează pe terenul altcuiva plantații, construcții sau alte lucrări, folosind propriile materiale. În această situație proprietarul fondului pe care se află construcțiile sau plantațiile făcute de altul datorează despăgubiri celui care a construit sau a plantat. Atunci când constructorul este de bună-credință, având convingerea eronată că acel teren este proprietatea sa, în mod obligatoriu proprietarul terenului devine și proprietarul construcției, cu obligația de a-l despăgubi pe constructor, fără a putea cere însă dărâmarea sau ridicarea lucrărilor efectuate.

Textul de lege criticat stabilește întinderea obligației de despăgubire, oferind posibilitatea proprietarului terenului de a opta între plata contravalorii materialelor și a prețului muncii, pe de o parte, sau plata unei sume egale cu sporul de valoare dobândit de teren, pe de altă parte. Departe de a constitui o încălcare a dreptului de proprietate, textul de lege dedus controlului este în concordanță cu definiția dată proprietății de art. 480 din Codul civil, care prevede că „*Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege*”, și oferă o soluție rezonabilă conflictului de interese legitime dintre proprietarul fondului și constructorul de bună-credință pe terenul acestuia, în acord cu prevederile constituționale ale art. 44

alin. (1) teza finală, conform cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Totodată, Curtea nu poate reține nici critica de neconstituționalitate potrivit căreia prevederile art. 494 din Codul civil creează o discriminare evidentă între proprietarul construcției și proprietarul terenului pe care este edificată construcția, de vreme ce acestea se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 494 din Codul civil, excepție ridicată de Varvara Bizim în Dosarul nr. 9.558/99/2006 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.308

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. 1 din Codul familiei

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. 1 din Codul familiei, excepție ridicată de Cătălin Dragoș David Tănase în Dosarul nr. 10.533/301/2008 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, asistat de avocatul Eugen-Sebastian Cudrici, cu împuternicire la dosar. De asemenea, se prezintă personal partea Eugenia Cristina Tănase David, asistată de avocatul Constantin Zărnescu, cu împuternicire la dosar, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul autorului excepției solicită admiterea acesteia, reiterând motivele de neconstituționalitate cuprinse în notele scrise aflate la dosarul cauzei.

Apărătorul celeilalte părți prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența Curții Constituționalitate cu privire la textul de lege criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.533/301/2008, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. 1 din Codul familiei**. Excepția a fost ridicată de Cătălin Dragoș David

Tănase într-o acțiune civilă având ca obiect desfacerea căsătoriei prin divorț.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că încredințarea minorului unuia dintre părinți, în temeiul art. 42 alin. 1 din Codul familiei, constituie o sancționare a celuilalt părinte, aplicarea acestor prevederi operând *de facto* restrângerea drepturilor părintești.

Judecătoria Sectorului 3 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că instanța, după pronunțarea divorțului, va dispune și asupra capătului de cerere privind încredințarea minorului, fără a se încălca dispozițiile constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, face referire la deciziile Curții Constituționale nr. 1.122/2007 și nr. 308/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 42 alin. 1 din Codul familiei, republicat în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956, având următorul conținut: *„Instanța judecătorească va hotărî, odată cu pronunțarea divorțului, căruia dintre părinți vor fi încredințați copiii minori. În acest scop, instanța va asculta părinții și autoritatea tutelară și, ținând seama de interesele copiilor, pe care de asemenea îi va asculta, dacă au împlinit vârsta de zece*

ani, va hotărî, pentru fiecare dintre copii, dacă va fi încredințat tatălui sau mamei. [...]”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 49 alin. (1) referitoare la protecția copiilor și a tinerilor și ale art. 53 relative la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 1.122 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2008, și Decizia nr. 308 din 3 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 20 martie 2009, a reținut că art. 42 alin. 1 din Codul familiei nu aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și ale art. 49 alin. (1) relative la protecția copiilor și a tinerilor, ascultarea autorității tutelare și a minorului care a împlinit 10 ani, având în vedere pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să țină seama de interesul acestuia.

Soluția și considerentele pronunțate în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neexistând temeiuri care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Cu privire la încredințarea copilului minor, chiar dacă nu există o cerere expresă a soților în acest sens, instanța judecătorească este obligată să se pronunțe, prin hotărârea de divorț, și asupra încredințării copiilor minori, pentru a se evita introducerea ulterioară a unei noi acțiuni, ceea ce nu ar fi în interesul copiilor minori, care nu pot fi lăsați fără îngrijire și întreținere. Totodată, încredințarea copilului unuia dintre părinți, chiar dacă acesta are mijloace suficiente de trai, nu scutește pe celălalt părinte de a contribui la cheltuielile de creștere, educare, învățătură și pregătire profesională ale copilului. Această soluție se impune deoarece ambii părinți au aceleași drepturi și obligații față de copiii lor. Astfel, potrivit art. 97 alin. 1 din Codul familiei, *„Ambii părinți au aceleași drepturi și îndatoriri față de copiii lor minori, fără a deosebi după cum aceștia sunt din căsătorie, din afara căsătoriei, ori adoptați. [...]”*

Pentru aceleași considerente nu se poate reține nici încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. 1 din Codul familiei, excepție ridicată de Cătălin Dragoș David Tănase în Dosarul nr. 10.533/301/2008 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.314

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Sandu Tudor Vlăduțu, Ilie Munteanu, Silviu Tudose Sprânceană și Adrian Vasilescu în dosarele nr. 3.160/299/2009, nr. 1.575/299/2009, nr. 1.570/299/2009 și nr. 2.646/299/2009 ale Judecătoriai Sectorului 1 București — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.764D/2009, nr. 2.363D/2009, nr. 2.364D/2009 și nr. 2.365D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 2.363D/2009, nr. 2.364D/2009 și nr. 2.365D/2009 la Dosarul nr. 1.764D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 30 martie, 3 aprilie și 9 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 3.160/299/2009, nr. 1.575/299/2009, nr. 1.570/299/2009 și nr. 2.646/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Sandu Tudor Vlăduțu, Ilie Munteanu, Silviu Tudose Sprânceană și Adrian Vasilescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată, în esență, că textul de lege criticat este în contradicție atât cu prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, cât și cu art. 24 din Codul muncii, care stabilește competența pentru soluționarea conflictelor de muncă în favoarea tribunalului în circumscripția căruia își are domiciliul sau reședința reclamantul. La stabilirea acestei competențe, legiuitorul a avut în vedere înlesnirea liberului acces la justiție al salariatului. Or, în condițiile în care titlul executoriu este emis de instanța în a cărei circumscripție își are domiciliul sau reședința reclamantul, este nedrept ca executarea acestuia să se facă la sediul debitorului sau al terțului poprit. Întrucât, în speță, sediul debitorului este unic, în municipiul București, textul criticat limitează liberul acces la

justiție al salariaților-creditori, care sunt nevoiți să se deplaseze la București pentru a-și obține drepturile.

Pe de altă parte, autorii excepției consideră că reglementarea criticată favorizează organele de executare silită de la sediul debitorilor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: „*Poprirea se înființează la cererea creditorului, de executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1), (2) și (3) și art. 53, precum și prevederilor art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 273 din 21 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 aprilie 2006, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, a statuat că textul de lege criticat stabilește competența materială și teritorială pentru soluționarea cererii creditorului de înființare a popririi. Astfel, legea atribuie competența materială de a dispune înființarea popririi executorului judecătoresc, creditorul având a alege între două birouri execuționale deopotrivă competente, cel de la domiciliul sau sediul debitorului, respectiv cel de la domiciliul sau sediul terțului poprit.

Reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul atribuțiilor sale, astfel cum sunt determinate prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, potrivit cărora competența, procedura de judecată, inclusiv procedura executării silite, precum și căile de atac sunt prevăzute numai prin lege.

Curtea a constatat că textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, întrucât reglementarea este aplicabilă tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de ipoteza normei, fără nicio distincție sau în considerarea altor criterii, și anume creditorii deținători ai unui titlu executoriu, care solicită executorului judecătoresc înființarea poprii.

De asemenea, este nefondată și critica autorilor excepției potrivit căreia reglementarea dedusă controlului îngreunează accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, în condițiile în care art. 399 din Codul de procedură civilă prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Sandu Tudor Vlăduțu, Ilie Munteanu, Silviu Tudose Sprânceană și Adrian Vasilescu în dosarele nr. 3.160/299/2009, nr. 1.575/299/2009, nr. 1.570/299/2009 și nr. 2.646/299/2009 ale Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.315

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Gabriel Octavian Damalan, Georgeta Damalan, Marin Dumascu, Maria Dumascu și Drina Cristea în Dosarul nr. 25.698/3/2007 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

La apelul nominal răspund personal autorii Georgeta Damalan, Maria Dumascu și Drina Cristea, lipsă fiind ceilalți autori și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Autorii prezenți solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 162R din 19 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 25.698/3/2007, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**. Excepția a fost ridicată de Gabriel Octavian Damalan, Georgeta Damalan, Marin Dumascu, Maria Dumascu și Drina Cristea într-o cauză civilă având ca obiect o acțiune în revendicare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, faptul că prevederile criticate nu îndeplinesc condițiile de claritate, precizie, previzibilitate și

predictibilitate, consacrate atât în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (cauzele *Rotaru contra României*, 2000 și *Sunday Times contra Regatului Unit*, 1979), cât și în jurisprudența Curții Constituționale, prin Decizia nr. 61/2007. Prin urmare, imprezibilitatea legislației referitoare la domeniul proprietății private constituie, în sine, o încălcare a drepturilor prevăzute de Constituție. Arată că, fără nicio justificare, prin prevederile de lege criticate au fost declarate ca fiind abuzive și preluările de imobile care au respectat legislația în vigoare la data adoptării lor. Totodată, susține că statul avea obligația de a menține un just echilibru între interesele celor două categorii de proprietari, respectiv foștii proprietari și cumpărătorii de bunăcredință ai imobilelor, fără a discrimina vreuna dintre cele două categorii.

Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că textele de lege criticate stabilesc, respectiv definesc acele categorii de imobile cărora li se aplică acest act normativ, fără a stabili vreo obligație în sarcina actualilor proprietari ai imobilelor din aceste categorii, de natură a produce efectele unei exproprieri, în afara oricărei analize în cadrul unei proceduri judiciare în care aceștia din urmă să poată beneficia de toate garanțiile procesuale pentru a-și apăra dreptul real dobândit prin cumpărarea imobilului de la stat. Cât privește pretinsa neconcordanță a aceluiași prevederi față de dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, apreciază că aceasta constituie o chestiune asupra căreia, în conformitate cu dispozițiile art. 20 din Constituție, trebuie să se pronunțe instanța civilă investită cu soluționarea pricinii.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Totodată, apreciază că normele criticate sunt în concordanță cu dispozițiile constituționale conform cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege și nu sunt de natură să îngreudească dreptul părților de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților intereselor lor legitime, de a beneficia de un proces echitabil, precum și de judecarea acestuia într-un termen rezonabil. În acest sens, face referire la dispozițiile Curții Constituționale nr. 34/2003 și nr. 196/2006. De asemenea, consideră că prevederile art. 26 alin. (1) din Legea fundamentală nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în

perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, în urma adoptării Legii nr. 247/2005, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, care au următorul conținut:

„(1) În sensul prezentei legi, prin imobile preluate în mod abuziv se înțelege:

a) imobilele naționalizate prin Decretul nr. 92/1950 pentru naționalizarea unor imobile, cu modificările și completările ulterioare, prin Legea nr. 119/1948 pentru naționalizarea întreprinderilor industriale, bancare, de asigurări, miniere și de transporturi, precum și prin alte acte normative de naționalizare; [...]

h) orice alte imobile preluate de stat cu titlu valabil, astfel cum este definit la art. 6 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare;”.

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 alin. (2) relative la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, ale art. 26 alin. (1) privind viața intimă, familială și privată și ale art. 44 alin. (2) și (3) referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată. Totodată, consideră că prevederile de lege criticate contravin și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 au mai fost supuse controlului de constituționalitate. De exemplu, prin Decizia nr. 196 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 27 martie 2006, Curtea a respins excepția și a reținut că autorii acesteia solicită, în fapt, modificarea conținutului normei legale criticate, în sensul adaptării ei la principiile protecției drepturilor omului și a libertăților fundamentale, evidențiate în jurisprudența instanței de contencios european a drepturilor omului, aspecte care excedează competenței instanței de contencios constituțional. Astfel, modificarea conținutului unei norme juridice, cu respectarea condițiilor de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate, este atributul exclusiv al legiuitorului, în temeiul dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora: „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.” Cu privire la invocarea dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a constatat că dreptul oricărei persoane la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil nu a fost încălcat, câtă vreme instanța de judecată a examinat în fond cauza dedusă judecății și s-a pronunțat asupra existenței dreptului de proprietate pretins de reclamant.

Soluția și considerentele pronunțate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neexistând temeiuri care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

În plus, în prezenta cauză, față de susținerile autorului excepției privind jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la respectarea criteriilor de calitate, accesibilitate și previzibilitate ale normelor juridice, Curtea constată că aceeași instanță europeană a statuat, de exemplu prin hotărârea pronunțată în cauzele *Cantoni contra Franței*, 1996 și *Rekvenyi contra Ungariei*, 1999, că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării. Astfel, rămâne în sarcina judecătorilor ca, în cadrul actului de justiție, să decidă cu privire la interpretarea și aplicarea unor norme legale.

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în jurisprudența sa (*Dumitru Popescu contra României*, 2007, *Vermeire contra Belgiei*, 1991) faptul că prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale fac parte integrantă din ordinea juridică internă a statelor semnatare, acest aspect implicând obligația pentru judecătorul

național de a asigura efectul deplin al normelor acesteia, asigurându-le preeminența față de orice altă prevedere contrară din legislația națională.

Celelalte dispoziții constituționale nu au incidență în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) și h) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Gabriel Octavian Damalan, Georgeta Damalan, Marin Dumascu, Maria Dumascu și Drina Cristea în Dosarul nr. 25.698/3/2007 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.316

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și 600 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și 600 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mymy Impex” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 1.634/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.634/40/2009, **Tribunalul Botoșani — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și 600 din Codul de procedură civilă,**

excepție ridicată de Societatea Comercială „Mymy Impex” — S.R.L. din Botoșani.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că textele legale criticate încalcă în mod flagrant dreptul la apărare, întrucât introduc o procedură urgentă de judecată a cererii de sechestru judiciar, care derogă de la principiile dreptului comun în ceea ce privește termenele de judecată, menținând caracterul executoriu al încheierii. Astfel, judecarea în regim de urgență a cererii formulate în această materie face imposibilă construirea unei apărări eficiente, ceea ce contravine dispozițiilor art. 24 din Constituție. Mai mult, textele legale criticate încalcă și prevederile constituționale privind libertatea economică, întrucât pun la dispoziția celor care intenționează să destabilizeze o întreprindere privată un instrument în afara legii.

Tribunalul Botoșani — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate de autorul excepției, arătând că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, statele se bucură de o marjă de apreciere privind modalitățile de reglementare a accesului la justiție, cu condiția ca măsurile adoptate să nu aducă atingere substanței dreptului.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât sechestrul judiciar reprezintă o măsură cu caracter facultativ, pe care instanța de judecată o poate admite în ipoteza în care există o serie de împrejurări de natură să pună în pericol existența bunului și care justifică luarea acestei măsuri energice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 598 și 600 din Codul de procedură civilă, referitoare la sechestrul judiciar:

— Art. 598: „Ori de câte ori există un proces asupra proprietății sau altui drept real principal, asupra posesiunii unui bun mobil sau imobil, ori asupra folosinței sau administrării unui bun proprietate comună, instanța competentă pentru judecarea cererii principale va putea să încuviințeze, la cererea celui interesat, punerea sub sechestrul judiciar a bunului, dacă această măsură este necesară pentru conservarea dreptului respectiv.”;

— Art. 600: „Cererea de sechestrul judiciar se judecă de urgență, cu citarea părților. În caz de admitere, instanța va putea să oblige pe reclamant la darea unei cauțiuni, iar în cazul bunurilor imobile se va proceda potrivit art. 593 alin. 3. Încheierea este supusă numai recursului, în termen de 5 zile de la pronunțare. Dispozițiile art. 592 alin. 3 se aplică în mod corespunzător.

Paza bunului sechestrat va fi încredințată persoanei desemnate de părți de comun acord, iar în caz de neînțelegere, unei persoane desemnate de instanță, care va putea fi chiar deținătorul bunului. În acest scop, executorul judecătoresc se va deplasa la locul situării bunului ce urmează a fi pus sub sechestrul și-l va da în primire, pe bază de proces-verbal, administratorului-sechestrului. Un exemplar al procesului-verbal va fi înaintat și instanței care a încuviințat măsura.

Administratorul-sechestrului va putea face toate actele de conservare și administrare, va încasa orice venituri și sume

datorate și va putea plăti datorii cu caracter curent, precum și cele constatate prin titlu executoriu. De asemenea, el va putea sta în judecată în numele părților litigante cu privire la bunul pus sub sechestrul, dar numai cu autorizarea prealabilă a instanței care l-a numit.

Dacă administrator-sechestrului a fost numită o altă persoană decât deținătorul, instanța va fixa, pentru activitatea depusă, o sumă drept remunerație, stabilind totodată și modalitățile de plată.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20, art. 24 și art. 45, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra criticii având un atare obiect s-a pronunțat în mai multe rânduri, de exemplu prin Decizia nr. 59/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, sau prin Decizia nr. 621/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.125 din 13 decembrie 2005, respingând excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că „înființarea unui atare sechestrul nu poate fi condiționată de dovada existenței unei creanțe certe, lichide și exigibile, ipoteză în care antamarea unei asemenea proceduri ar fi superfluă, de vreme ce creditorul are posibilitatea să procedeze la valorificarea silită a acesteia, ci exclusiv de aceea a unui interes rezultând din existența unei creanțe neajunse la scadență sau litigioase și a unei stări de pericol induse de conduita debitorului în ceea ce privește posibilitatea valorificării ulterioare a respectivei creanțe. De asemenea, în condițiile în care procedura sechestrului judiciar exclude antamarea fondului, iar măsura dispusă are caracter provizoriu, fiind impusă și justificată prin finalitatea înfățișată, nu se poate susține că, prin intermediul ei, s-ar institui o prezumție de culpă în sarcina debitorului.”

Mai mult, potrivit art. 600 din Codul de procedură civilă, cererea de sechestrul judiciar se judecă, în mod obligatoriu, cu citarea părților, această procedură având deci caracter contencios. Cu acest prilej, părțile pot învedera instanței împrejurările care să justifice sau nu luarea unei asemenea măsuri, beneficiind de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și 600 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mymy Impex” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 1.634/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.317

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373³ alin. 1 și alin. 11 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373³ alin. 1 și alin. 11 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Retail Park Magnolia” — S.R.L din București în Dosarul nr. 4.230/281/2009 al Judecătoriei Ploiești — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă partea Bonhay Investments Limited din Ploiești, prin avocatul Sorina Crețu, lipsind autoarea excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Avocatul prezent solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă și, în subsidiar, ca neîntemeiată. Astfel, arată că textul de lege a cărui neconstituționalitate se critică nu are legătură cu judecarea cauzei la instanța de fond, atâta vreme cât nu este necesar pentru judecătorul fondului să analizeze, cu ocazia cercetării cererii de investire cu formulă executorie, care sunt căile de atac împotriva propriei sale hotărâri. Soluția dată cererii nu depinde în vreun fel de calea de atac asupra hotărârii care consacră soluția.

Pe de altă parte, investirea cu formulă executorie este o procedură prealabilă începerii executării silite, cu caracter necontencios, în care atribuțiile judecătorului sunt limitate la verificarea cerințelor formale ale titlului. Având în vedere că dispozițiile art. 373³ din Codul de procedură civilă au mai fost supuse controlului de constituționalitate, se apreciază că se impune menținerea jurisprudenței Curții Constituționale în sensul respingerii excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă și, în subsidiar, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.230/281/2009, **Judecătoria Ploiești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 373³ alin. 1 și alin. 11 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Retail Park Magnolia” — S.R.L din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că, potrivit dispozițiilor procedurale necontencioase în conformitate cu care se soluționează cererea de investire cu formulă executorie, partea interesată nu poate administra probe din care să rezulte netemeinicia cererii. Această restricție impusă de lege nu se justifică, deoarece, prin efectul investirii, creditorul poate declanșa urmărirea silită împotriva bunurilor debitorului, fapt ce poate avea consecințe grave asupra

patrimoniului acestuia din urmă. Așa fiind, limitarea posibilității persoanei interesate de a propune probe reprezintă o încălcare a dispozițiilor constituționale privind accesul liber la justiție, potrivit cărora orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor și a libertăților sale legitime. De asemenea, sunt încălcate și dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, deoarece, prin lipsirea debitorului de posibilitatea de a formula apărări față de cererea creditorului, se creează o inegalitate de tratament între părțile din proces. Mai mult, debitorul este obligat să sufere o executare silită nelegală asupra bunurilor sale, ceea ce îi afectează dreptul de proprietate privată, garantat de Constituție.

Judecătoria Ploiești — Secția civilă apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale, excepția fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 373³ alin. 1 și alin. 11 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut: *„Încheierea prin care președintele instanței respinge cererea de investire cu formulă executorie a hotărârii judecătorești sau a altui înscris ori cererea de eliberare de către instanță a titlului executoriu în cazurile prevăzute de lege poate fi atacată cu recurs de către creditor. Termenul de recurs este de 5 zile și curge de la pronunțare, pentru creditorul prezent, și de la comunicare, pentru cel lipsă.*

Încheierea prin care președintele instanței admite cererea de investire cu formulă executorie a hotărârii judecătorești sau a altui înscris în cazurile prevăzute de lege nu este supusă niciunei căi de atac.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21, 24 și art. 44 alin. (1).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că obiectul cauzei îl reprezintă investirea cu formulă executorie a unui contract de împrumut cu garanție imobiliară, autentificat. Ca atare, invocarea, pe cale de excepție, a

neconstituționalității art. 373³ din Codul de procedură civilă, care reglementează căile de atac împotriva încheierii de respingere a cererii de investire cu formulă executorie a înscrisului din care rezultă dreptul reclamantului — creditor, nu are legătură cu soluționarea cauzei, în accepțiunea art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Astfel, dispozițiile art. 29 alin. (1) din legea sus-menționată permit ridicarea unor excepții de neconstituționalitate care nu au neapărat incidență asupra dezlegării pe fond a cauzei, ci pot viza o paletă mai largă de situații care apar în timpul soluționării cauzei. Acest lucru nu înseamnă însă că pot fi ridicate excepții de neconstituționalitate cu privire la orice dispoziții legale care ar

putea fi incidente în cadrul unui proces, fie și numai cu titlu de eventualitate, ori pe cale conexă sau ca rezultat al unei interpretări sistematice. Prin urmare, excepția trebuie invocată într-un moment al procesului în care relevanța sa să poată fi apreciată pe baza stării de fapt și a probelor administrate. O excepție de neconstituționalitate invocată prematur sau tardiv nu poate fi calificată ca relevantă pentru soluționarea cauzei. În acest sens, ridicarea unei excepții de neconstituționalitate în faza procesuală a judecării în prima instanță cu privire la o dispoziție legală aplicabilă abia în faza apelului sau recursului nu este relevantă, deoarece nu are legătură cu soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței de fond, fiind astfel inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373³ alin. 1 și alin. 1¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Retail Park Magnolia” — S.R.L din București în Dosarul nr. 4.230/281/2009 al Judecătoriei Ploiești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.318

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Eugen Valentin Daeanu în Dosarul nr. 49.758/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 49.758/3/2008, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 244 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Eugen Valentin Daeanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției consideră că, în situația în care dezlegarea pricinii atârnă în totul sau în parte de existența sau neexistența unui drept care face obiectul altei judecări, suspendarea ar trebui să fie obligatorie. Situația descrisă de acest text legal este, în opinia autorului, o cauză obiectivă de suspendare a judecării, neputându-se concepe fundamentarea unei acțiuni pe un drept a cărui existență nu este sigură, certă. Scopul judecării este aflarea adevărului, iar acest lucru nu este posibil atâta vreme cât în silogismul judecării există necunoscute.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că excepția este neîntemeiată, textul de lege criticat reglementând

un caz de suspendare legală, facultativă, care lasă la aprecierea judecătorului luarea măsurii suspendării, împrejurare ce permite exercitarea rolului activ al judecătorului.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 244 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut:

„Instanța poate suspenda judecata:

1. când dezlegarea pricinii atâră, în totul sau în parte, de existența sau neexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți;”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității acestor dispoziții s-a pronunțat în mai multe rânduri, exemplul fiind Decizia nr. 29 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 26 februarie 2004. Cu acel prilej s-a reținut, în esență, că „suspendarea reprezintă un incident procedural survenit în cursul desfășurării judecății și are ca efect sistarea temporară a procedurii de judecată ca urmare a apariției unor

împrejurări voite de părți sau independente de voința lor. Prevederile art. 244 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă reglementează un caz de suspendare facultativă a judecății, întrucât permit instanței să aprecieze cu privire la necesitatea întreruperii vremelnice a cursului judecății.

Așa fiind, în situația în care dezlegarea pricinii atâră, în totul sau în parte, de existența sau inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți, suspendarea vizează o chestiune prejudicială de a cărei soluționare ar putea depinde și hotărârea ce va fi pronunțată în cauza dedusă judecății.

Curtea constată că suspendarea cauzei într-o astfel de ipoteză este de natură să preîntâmpine situațiile în care instanțele judecătorești ar pronunța hotărâri contradictorii, cu efecte nedorite asupra stabilității raporturilor juridice existente între părți. Pe de altă parte, având posibilitatea de a aprecia oportunitatea suspendării cursului judecății, instanța este chemată să cenzureze toate acele cazuri care ar putea constitui pretext pentru tergiversarea judecății. Prin urmare, lăsarea măsurii suspendării la aprecierea judecătorului, atunci când dezlegarea pricinii depinde de existența unui drept care face obiectul unui alt proces aflat în curs, este menită să-i permită acestuia să-și exercite rolul activ, sancționând eventualele tentative de exercitare abuzivă a drepturilor procesuale, incontestabil mai eficient decât în situația în care suspendarea ar avea caracter imperativ.

Sub acest aspect, Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual — nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

În consecință, Curtea constată că susținerea autorului excepției, potrivit căreia textul criticat încalcă dispozițiile constituționale care prevăd liberul acces la justiție și garantarea dreptului la apărare, precum și cele referitoare la dreptul persoanei la un proces echitabil, este neîntemeiată, art. 244 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă constituind garanția exercitării cu bună-credință a drepturilor procesuale de către toate părțile implicate în proces.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile anterioare își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Eugen Valentin Daeanu în Dosarul nr. 49.758/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.323

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 teza a doua din Codul de procedură civilă

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Ninosu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Carmen-Cătălina Gliga — procuror
 Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ionel Oprea în Dosarul nr. 5.765/55/2008 al Tribunalului Arad — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Autorul excepției solicită admiterea criticii, învederând instanței constituționale aspecte legate de modul de aplicare a dispozițiilor legale de către instanța de fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, apreciind că aceasta nu respectă condițiile prevăzute de lege referitoare la motivare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.765/55/2008, **Tribunalul Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 teza a doua din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ionel Oprea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat încalcă prevederile art. 16, 21, 51 și 124 din Constituție și ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, „din cauza concluziei eronate a instanței de fond, care a invocat în respingerea cererii dispozițiile art. 111 teza a doua din Codul de procedură civilă”.

Tribunalul Arad — Secția civilă arată că excepția invocată nu vizează neconstituționalitatea dispozițiilor legale criticate, ci procedura privind depunerea de către petent a dosarului la Comisia pentru Problemele Revoluționarilor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 111 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut: *„Partea care are interes poate să facă cerere pentru constatarea existenței sau neexistenței unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16, 21, 51 și 124, precum și prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul deduce neconstituționalitatea prevederilor criticate din modul în care instanța de judecată le-ar putea interpreta și aplica.

Asemenea aspecte nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, asigură controlul de constituționalitate prin raportare la prevederile Constituției, interpretarea și aplicarea reglementărilor legale revenind instanțelor judecătorești. În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ionel Oprea în Dosarul nr. 5.765/55/2008 al Tribunalului Arad — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 434912